

Arrest

nr. 126 239 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHÜTT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanspraak ongeloofwaardig is, en er in verzoekers provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en ontkennen van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers huidige algemene uitleg in zijn verzoekschrift met betrekking tot “de onzekerheid in zijn hoofde over de aard van de vervolging tegen hem, en of deze vervolging volgens de normale regels van het strafprocesrecht verloopt, dan wel gevoerd wordt binnen het kader van een uitzonderingsregel ter bestrijding van terrorisme” neemt niet weg dat van hem redelijkerwijze kon en mocht worden verwacht (tijdens zijn verschillende gehoren op het Commissariaat-generaal) concrete en coherente verklaringen af te leggen betreffende het feit of er met betrekking tot de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten al dan niet ooit een FIR tegen hem zou zijn uitgevaardigd (geweest), waar hij echter in gebreke bleef (door dienaangaande vage en uiteenlopende verklaringen af te leggen). Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft.

Verzoekers betoog dat “hij de aanvraag tot hernieuwing van zijn identiteitskaart reeds had ingediend vóór de problemen met A. hebben plaatsgevonden en dus lang voor zijn vertrek uit Pakistan” en dat zijn identiteitskaart na zijn vertrek werd opgehaald door zijn vader en dit volstrekt volgens de regels is nu het persoonlijk aanbieden enkel noodzakelijk is voor de aanvraag, doet niets af en op generlei wijze afbreuk aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat het feit dat verzoeker in het bezit is van een geldige Pakistaanse identiteitskaart welke werd afgeleverd op 6 augustus 2010, terwijl hij beweerdelijk sinds 1 juli 2010 van betrokkenheid bij daden van terrorisme zou worden verdacht, de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen ernstig ondermijnt. Het feit dat, zoals verzoeker thans oppert, de aanvraag voor die nieuwe identiteitskaart reeds lange tijd voor de beweerde problemen met en vervolging door de Pakistaanse autoriteiten werd aangevraagd, wijzigt niets aan het feit dat het, zoals de commissaris-generaal ook terecht opmerkte, allerm minst aannemelijk of geloofwaardig is dat de Pakistaanse autoriteiten een identiteitskaart, ongeacht wanneer deze werd aangevraagd, zouden afleveren aan iemand die ze verdenken van betrokkenheid bij terroristische activiteiten, of aan familieleden van die persoon. Dit geldt des meer nu volgens verzoeker, zo laat hij thans gelden, bij het afhalen van die kaart grondig gecontroleerd wordt of de persoon die de identiteitskaart komt ophalen de titularis ervan is, dan wel een voldoende band ermee heeft. De vaststelling dat verzoeker in het bezit is van een geldige Pakistaanse identiteitskaart afgeleverd op 6 augustus 2010 ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met en vrees jegens de Pakistaanse autoriteiten.

Het argument van verzoeker dat “het (...) niet onlogisch” is “dat een vader op een bepaald moment zichzelf wegcijfert en de eigen veiligheid ondergeschikt maakt aan het lot van zijn zoon” doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het feit dat zijn vader in oktober 2013 contact zou hebben opgenomen met de politie moeilijk te rijmen valt en niet strookt met diens houding en handelen jegens de autoriteiten voorheen. Gelet op verzoekers verklaringen dat zijn ouders 6 à 8 maanden na zijn vertrek uit Arob zouden zijn onderdoken in Gujranwala-stad omdat de politie hen bleef lastig vallen, en zij er alles aan deden om de autoriteiten te ontlopen, is het ten zeerste bevreemdend dat verzoekers vader in oktober 2013 zelf opnieuw met de politie contact zou hebben opgenomen, en dat er niet aan werd gedacht/voor werd geopteerd om op een indirecte manier met de autoriteiten contact op te nemen, bijvoorbeeld en in de eerste plaats te denken via hun advocaat of via een andere weg. Het beweerde handelen van verzoekers vader in oktober 2010 staat, zo merkte de commissaris-generaal terecht op, dan ook haaks op zijn eerdere handelen en houding voordien.

Verzoekers huidige uitleg dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken angst had om toe te geven dat hij gebruik had gemaakt van vervalste documenten hem aangeleverd door de smokkelaar, biedt geen verschoning voor de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden (en leugens) in zijn verklaringen over het al dan niet gebruik hebben gemaakt van valse identiteitsdocumenten tijdens zijn reis van Pakistan naar België. Van een kandidaat-vluchteling wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14

januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielpcedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. De korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verandert niets aan die vaststelling. Het verschoont geenszins zijn leugenachtige en bedrieglijke verklaringen en heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Verzoeker gaat er voorts ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden, gelet op het feit dat het gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën betreft en gelet op het gesolliciteerde karakter ervan, en gezien ook de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen, kan aan het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde afschrift van het verzoekschrift d.d. 17 december 2013 dat door de advocaat van zijn moeder bij de rechtbank zou zijn neergelegd en waarin zijn problemen en die van zijn vader worden besproken, net als aan de eerder neergelegde FIR, geen bewijswaarde worden gehecht.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde juwelierskaart betreft eveneens een gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopie en brengt hoe dan ook niets wezenlijks bij aan het relaas. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 22 april 2014 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat een dergelijke uitgebreide beschikking niet conform artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet is. De verzoekende partij verwijst naar de wet en citeert uit de voorbereidende werken en concludeert dat een dergelijke lange beschikking, waarin reeds wordt geantwoord op de middelen, een oneigenlijk gebruik is van de mogelijkheid om bepaalde zaken met een louter schriftelijke procedure af te handelen. De verzoekende partij vervolgt dat zij aan haar verzoekschrift stukken heeft toegevoegd en zij wijst erop dat er hier een probleem is van een cirkelredenering: worden er geen stukken ingediend dan is het CGVS van oordeel dat het relaas niet wordt aangetoond; worden er wel stukken ingediend dan worden ze niet aangenomen als bewijs omdat ze afkomstig zijn uit Pakistan. De verzoekende partij is dan ook van oordeel dat asielzoekers uit Pakistan geen billijke kans krijgen. De verzoekende partij legt op de zitting originele stukken neer en zij wijst erop dat de beschikking uitgaat van een verkeerde lezing van haar verzoekschrift door te spreken over valsheid in geschrifte. Zij licht nog toe dat zij tijdens het eerste en tweede interview geen documenten had, maar gezien de afwijzing documenten heeft laten komen via haar vader.

1.4.3. In de mate verzoekende partij meent dat de lange beschikking van 22 april 2014 niet conform artikel 39/73 is, wijst de Raad er op dat dit artikel bepaalt dat de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter bij voorrang de beroepen onderzoekt met betrekking tot dewelke hij van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen. Dit artikel bepaalt ook dat in de beschikking de grond wordt meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. De memorie van toelichting vermeldt dat de bedoeling van deze bepaling is beroepen waarvoor een mondeling debat geen meerwaarde heeft via een verkorte schriftelijke procedure te behandelen. Het betreft, bij voorbeeld, beroepen in zaken waarvoor de oplossing voor de hand ligt. In de praktijk zal de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter een onderzoek doen van de ingestelde beroepen en indien hij van oordeel is dat een hoorzitting niet vereist is de partijen hiervan via een beschikking op de hoogte stellen. In deze beschikking dient duidelijk te worden aangegeven waarom een beroep op de louter schriftelijke procedure wordt gedaan. Zo kan de behandelende rechter bijvoorbeeld vaststellen dat de bestreden beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen en dus doelloos is, kan hij aangeven dat het beroep laattijdig is of dat, gelet op de vaste rechtspraak van de Raad de ingestelde vordering al dan niet kan worden ingewilligd

(wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 24). Uit de wet en de voorbereidende werken blijkt dus dat de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter op autonome wijze bepaalt welke beroepen hij door middel van een louter schriftelijke procedure behandelt. De memorie van toelichting bevat een aantal voorbeelden waarom een beroep op de louter schriftelijke procedure kan worden gedaan. Deze voorbeelden kunnen echter niet als een beperking worden gezien van de bevoegdheid van de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter om te bepalen welke beroepen door middel van een louter schriftelijke procedure worden behandeld. Uit de wet en de voorbereidende werken kan niet worden afgeleid dat een lange beschikking, waarin reeds wordt geantwoord op de middelen, een oneigenlijk gebruik is van de mogelijkheid om bepaalde zaken met een louter schriftelijke procedure af te handelen. Artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geeft geen aanwijzing voor de lengte van de beschikking en verbiedt niet om in de beschikking reeds uitgebreid te antwoorden op de middelen.

In deze wijst de Raad tevens op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 88/2012 van 12 juli 2012, waarin onder meer het volgende wordt overwogen: “De specifieke kenmerken, de toename en het dringend karakter van de geschillen ie zijn ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980, verantwoordt de goedkeuring van bijzondere regels die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te versnellen. (...) Door het de Kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter mogelijk te maken te oordelen, na inzage van de door de partijen uitgewisselde schriftelijke stukken, dat het niet noodzakelijk is dat zij hun opmerkingen nog mondeling uiteenzetten, heeft de wetgever een maatregel genomen die in verband staat met het doel dat hij nastreeft. Te dezen wordt het gebrek aan wettelijke preciseringen over de beroepen waarvan kan worden aangenomen dat zij geen mondelinge uitwisseling van argumenten vereisen, gecompenseerd door de waarborg dat de partijen tijdens een terechtzitting worden gehoord indien een van hen daarom verzoekt. Aldus heeft de verzoeker, na inzage van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem op de hoogte brengt van het feit dat hij van oordeel is dat een terechtzitting niet noodzakelijk is, evenwel het recht om zijn argumenten uiteen te zetten en mondeling op die van de tegenpartij te antwoorden indien hij daarom verzoekt. (...)”

De Raad wijst er verder op dat hij in zijn beschikking heeft geoordeeld dat aan de FIR (reeds in fotokopie neergelegd tijdens de administratieve procedure) en aan het verzoekschrift bij de rechtbank van Gujranwala geen bewijswaarde kunnen worden toegekend, niet alleen omdat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en allereerste documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen, maar ook omdat het fotokopieën betreft, die gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren zijn, omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben en omdat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier niet het geval is. Over de juwelierskaart wordt in de beschikking bovendien gesteld dat deze hoe dan ook niets wezenlijks bijbrengt aan het relaas. Het betoog van de verzoekende partij dat als er stukken worden ingediend ze niet als bewijs worden aangenomen omdat ze afkomstig zijn uit Pakistan, gaat hier dus niet op. Bovendien stelt de Raad vast dat het origineel van het verzoekschrift bij de rechtbank van Gujranwala dat de verzoekende partij op de zitting neerlegde, niet overeenstemt met de fotokopie die zij samen met haar verzoekschrift neerlegde. De zegel van de rechtbank van Gujranwala bevindt zich bij beide documenten immers niet helemaal op dezelfde plaats, (zowel op de eerste als de tweede bladzijde) de handtekening of paraaf van de rechter is ook anders en het woord “Attested” wordt op de fotokopie met twee t’s geschreven en op het origineel slechts met één t. Aangezien het ene document het origineel is van het andere zouden beide documenten er identiek moeten uitzien. Het feit dat dit niet het geval is toont eens te meer aan dat aan de stukken die de verzoekende partij neerlegde geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS